

Đi Biển

Ngọc Hạnh

Mùa hè nóng nực, người ta thường kéo nhau ra biển hưởng gió mát, ngâm mình trong nước biển trong veo, nhìn bầu trời xanh và hải âu bay lượn, lên cao, xuống thấp tìm mồi... Tôi cũng đi biển mà đi những hai lần. Nghe tưởng như "ngon lành" nhưng thực ra không được như thế. Đầu mùa hè, Virginia mưa nắng bất chợt, hôm nay sục sùi tầm tã, hôm mai lại nắng gắt, nóng như nung. Tôi bị mắc mưa một lần. Về tới nhà là hắt hơi, sổ mũi, xong đến ho. Mới đầu, tưởng ho thường nên chỉ nhấm nháp nước chanh, gừng và mật ong. Cả tuần lễ không khỏi, bèn đi bác sĩ. Chụp hình phổi tốt, bác sĩ bảo tôi bị dị ứng, cho thuốc Claritin và thuốc nhỏ mũi, khuyên tôi ra ngoại ô hay đi biển thay đổi không khí...

Vì bị ho dai dẳng, tôi hủy chuyến đi Cali dự buổi lãnh thưởng vui và trang trọng do Việt Báo tổ chức, bỏ hai vé máy bay khứ hồi Washington DC- Cali. Hãng máy bay United chỉ cho hoãn ba tháng, không dùng thì mất. Tôi nhớ ngày xưa họ cho credit một năm. Tôi mua 2 vé vì rủ cô bạn cùng đi cho có bạn đồng hành. Tiếc lắm nhưng không tiếc bằng mất dịp gặp gỡ các văn hữu, đồng nghiệp, học trò cũ, bà con ở Cali... Tuy nhiên, nhờ vắng mặt, tôi được đọc các bài tường thuật tỉ mỉ buổi lễ phát giải thưởng của văn hữu Kim Phú, nhà thơ Minh Thúy, các em cựu học sinh trường cũ Mai đông Thành, Cao đắc Vinh... Nghe kể các văn hữu có vị phải đi máy bay hay thức sớm, ngồi xe đò 8 tiếng để tới dự buổi họp mặt, thương ơì là thương, đành xin tạ lỗi quý văn thi hữu thân mến. Ngoài ra, nhiều bà con và bằng hữu đã chọn ngày để hội ngộ người viết vì đã lâu không gặp nhau nhưng cũng ... trật lất. Thôi thì hẹn nhau lần khác vậy, được hay không còn tùy thuộc sức khỏe và ... ơn trời

Đi Ngoại ô:

Theo lời Bác sĩ khuyên, các con khuyên kh ích tôi đi ngoại ô khi có chị bạn rủ rê. Bạn tôi có người con nuôi, nhà ở cách thủ đô hơn 3 tiếng lái xe. Nơi ấy, đất rộng mênh mông, giống như đồng bằng Việt Nam vậy. Ngôi nhà to ở giữa, hai bên là vườn cây ăn trái nhiều loại: lê ta, lê Mỹ, hồng, nho, táo. Nhà còn có vườn trồng các loại rau quả như bầu, bí, mướp, cà tím, cà chua, dưa hấu, dưa leo, đậu bắp... Anh Sáu chủ nhà, trồng cây thành hàng lối ngang hay dọc, ngay ngắn, mỹ thuật, không thấy cỏ dại. Sân trước có hòn non bộ, có ao thả cá koi lớn bé, con to bằng bắp tay, con nhỏ bằng cổ tay người lớn. Chúng khôn lắm, chị gõ vào thành hồ vài tiếng, chúng ngoi lên mặt nước, tung tăng bơi lội. Phía trên hồ cá, giàn nho lá xanh tươi tốt phủ bóng mát xuống mặt hồ. Nho còn xanh, chùm to chùm bé chi chít trên cành. Phía sau nhà có hồ nước mặn rất rộng, đó đây nhiều thuyền, tàu nhỏ đậu rải rác dưới bến. Anh chủ nhà có làm cầu gỗ dài bắc ra hồ để câu cá và thả rọ bắt cua ...

Năm nay chúng tôi trở lại thăm anh chị, thấy vườn rau của anh chị thu hẹp bớt. Anh chị cho biết ham trồng nhiều, không tiêu thụ hết, bán rẻ không bõ công. Lúc có trái nhìn vui mắt nhưng cuối mùa dọn dẹp cũng cực. Anh trồng nho nhiều hơn. Khi chúng tôi ra về, anh chị chủ nhà tặng mỗi người một chai rượu nho do anh chị sản xuất. Nhà anh chị có máy làm rượu, vô chai, dán nhãn hiệu giống như rượu nho bán trong các siêu thị hay các tiệm ngoài phố. Mùa hè anh trồng hoa đủ màu dọc theo lối đi. Anh cho biết hột già của hoa từ năm trước rụng xuống đất, ngủ yên suốt mùa đông. Đến mùa Xuân, cây non nhú lên, nhiều lắm. Chỉ cần nhổ bỏ bớt, giữ lại những cây khỏe mọc thành hàng lối theo ý mình mà thôi. Tưới nước khi chúng còn nhỏ, cây lớn rồi không cần tưới nữa. Sương đêm và mưa giúp chúng phát triển tươi tốt...

Tôi không biết lợi tức vườn cây có nhiều hơn khi làm việc văn phòng không nhưng chắc chắn là cực hơn người ngồi bàn viết mát mẻ. Có thể là thú vui hay do đam mê của mỗi người, kể thích thương mại, người yêu canh nông, kế toán? Dù sao, tôi rất cảm phục và ngưỡng mộ sở thích của anh chị. Chị Sáu làm công chức tại địa phương. Đưa con trai làm việc ở thủ đô, ngày nghỉ mới cùng vợ con về thăm cha mẹ ông bà. Anh một mình chăm sóc vườn cây ăn trái và vườn rau rộng cả mẫu đất, thật không dễ. Hồ cá, cây kiểng, hồ bơi, một tay anh trông nom mà đâu đó gọn gàng, xinh xắn. Anh chị lại hiếu khách, bạn bè tới chơi thường ở qua đêm, phải lo chỗ ăn, chỗ ngủ cho khách. Lúc khách từ già lại có quà tiễn chân mang về. Cũng may gia đình anh chị đông anh em và ở gần nhau, lái xe chừng 20 – 30 phút nên cũng vui. Xin cảm ơn Phượng, anh chị Sáu, chị Năm, chị Ba, cô Nga, cô Lan, về sự tiếp đãi ân cần, nồng hậu, đón đưa, quà cáp, thức ăn, rượu, trái cây ngon khoản đãi khách phương xa ê hề.

Đi Virginia Beach:

Không khí ngoại ô cộng với chuyện trò vui vẻ khiến tôi quên họ. Về nhà tuy có bết nhưng không khỏi hẳn. Con gái và con rể xin nghỉ thêm vài ngày nhân dịp cuối tuần, đưa tôi đi Virginia Beach, cách nhà hơn 3 tiếng lái xe. Các chầu thuê khách sạn cách bờ biển gần ½ tiếng nên giá cả phải chăng. Khách sạn đẹp sát bờ biển, giá đắt gấp đôi. Có những ngôi nhà cách bờ biển một con đường, không đẹp lắm nhưng có thể chứa 5, 7 người, đầy đủ tiện nghi, dụng cụ nhà bếp, có cả nhà xe, \$1000 cho một tuần lễ. Thật ra, nhà loại này chỉ đông khách vào mùa hè, mùa Đông ít ai đi biển cả gia đình nên chẳng mấy ai thuê. Mùa hè, trúc đào và hoa giấy ở ven đường, trong khuôn viên các công sở Virginia Beach, đua nhau nở rộ, rất đẹp. Hoa hồng tuy nhiều nhưng hoa không to, trái với các vườn hoa ở khách sạn có máy tưới tự động nên cỏ cây xanh mướt, trông thật mát mắt.

Ở khách sạn được điểm tâm miễn phí. Thuê nhà riêng thì phải tự túc cả 3 bữa ăn, nấu nướng lấy vì bếp núc tiện nghi, siêu thị cũng gần nhưng nếu được nghỉ ngơi, không phải vào bếp thì vẫn thoải mái hơn. Những ngày ở Virginia Beach, ngày nào tôi cũng theo các cháu ra bãi nhìn thiên hạ bơi lội, vùng vẫy trong nước hay đi lại trên bờ biển. Trời nắng nhưng gió biển mát. Tôi không xuống nước mà chỉ ngồi nhàn nhã trên bãi, đọc sách, nghe gió và sóng biển rì rào. Chiều chiều, lặng ngắm thiên hạ tản bộ dài theo vỉa hè các tiệm buôn hay ăn tối trong các tiệm ăn gần khách sạn.

Ngày nghỉ qua mau, loay hoay đã đến lúc các cháu phải trở về nhà để tiếp tục đi cày trả nợ áo cơm. Tôi vẫn còn họ chút ít và vẫn phải uống thuốc dị ứng hằng ngày.

Đi Cancun Bahia Principe

Tuần vừa qua, tôi theo vợ chồng người cháu gọi bằng dì đi biển Cancun. Cháu tổ chức cho nhiều gia đình nghỉ hè trước khi trẻ con tựu trường. Thường thì các sinh viên ở Hoa Kỳ làm việc suốt thời gian nghỉ hè để dành tiền cho năm học kế tiếp hay các em làm việc thiện nguyện để lập thành tích cho những năm “hậu đại học” sau này. Hai cháu của tôi cũng vậy, đã làm việc suốt cả mùa hè, chỉ dành tuần lễ cuối cho gia đình. Từ tháng trước, các cháu đã ngỏ lời mời tôi cùng đi biển ở Cancun. Tôi nhận lời dù các con tôi không cô cậu nào theo. Chúng đã du lịch Cancun rồi nên năm nay đổi lộ trình đi Âu Châu. Thời gian ngồi phi cơ đi Âu châu dài gấp đôi thời gian đi Cancun, mới nghĩ thôi đã thấy ngán ngại. Và lại đi Cancun may ra gió biển giúp tôi hết hẳn bệnh ho dai chẳng?

Quý độc giả có thể đã biết, Cancun có rất nhiều khu nghỉ mát (resort) nhiều khách sạn nằm ngay bờ biển, chỉ cách phi trường chừng 20 phút. Lần này, các cháu tôi chọn khu nghỉ mát xa hơn: Bahia Principe, cách phi trường 1 tiếng 15 phút lái xe. Cả nhóm gồm 16 người lớn nhỏ, thuê 3 xe lái từ phi trường về khách sạn.

Từ phi trường Baltimore bay thẳng đến phi trường Cancun, chỉ mất 3 tiếng rưỡi nhưng giá vé máy bay tới \$500 một người. Theo kinh nghiệm tôi từng trải qua, quý vị đi chơi xa nên tránh mùa hè, nếu có thể, vì mùa hè vé máy bay thường tăng giá, chưa kể nạn phi trường đông đúc, công việc kiểm soát an ninh bắt phải chờ đợi lâu lắc, rất phí thì giờ. Vào tháng 9, tháng 10, khi trẻ con đi học trở lại, vé máy bay có thể giảm đến 50 %.

Bahia Principe rất rộng, gồm 3 khu vực Coba, Tulum và Akumal. Chi phí ở Bahia Coba rẻ nhất, tuy kiến trúc các lobby gần giống nhau, to, rộng, mát mẻ, gần bãi biển. Nhà hàng ăn uống rộng rãi. Phòng ăn buffet thoáng và đẹp, có thể chứa cùng lúc 500 du khách. Ngoài ra, còn có phòng ăn lộ thiên, sân khấu trình diễn văn nghệ và hồ bơi. Gió biển thổi vào đất liền, hây hây mát. Xe con thoi (shuttle) đưa khách đi về liên tục từ phòng trọ đến các lobby và trở lại. Đó cũng là nơi check in, check out, nhận và trả chìa khóa phòng. Nơi này có ghế ngồi thoải mái khi chờ đợi, có trà, cà phê, trái cây cho khách nghỉ chân tùy nghỉ nhắm nháp.

Tulum thuộc hạng trung so Coba và Akumal. Chúng tôi ở khu Tulum, gần bờ biển và hồ bơi, có thể tản bộ ra bãi không cần xe con thoi đưa đón. Số phòng của tôi là 2113, mỗi phòng hai người. Khi chúng tôi tới, cả ba tầng lầu đã đầy kín du khách nên có vài người trong nhóm phải ở biệt thự khác. Như thế, xem ra khu nghỉ mát rất đông khách. Không biết do cháu tôi là thành viên của Privilege Club hay nhờ ghi danh sớm mà chúng tôi được ở ngay bờ biển, thích quá. Nhìn qua cửa kính, chúng tôi có thể thấy thiên hạ tắm trong hồ bơi. Bên cạnh hồ bơi, nhà hàng ăn khang trang, rộng rãi, có thể tổ chức tiệc cưới hay sinh nhật cho những lứa đôi từ xa đến. Hôm chúng tôi vừa tới, được chứng kiến cảnh hai ông bà tổ chức kỷ niệm ngày cưới, con cháu bạn bè tề tựu tham dự rất đông.

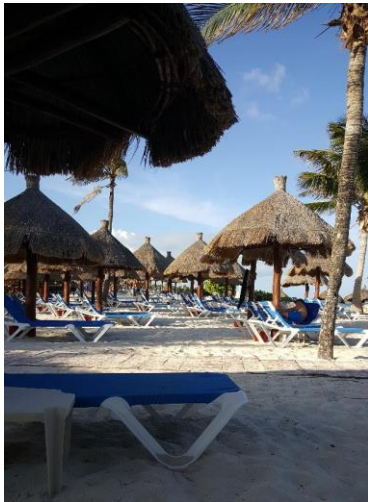
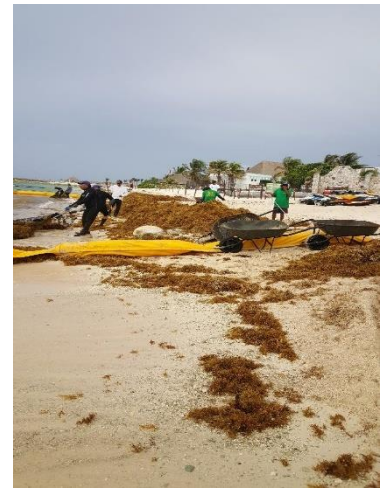

Mỗi sáng khoảng 6g30, bà bạn cùng phòng và tôi đi bộ ra biển. Lúc này còn ít người, chỉ có mấy công nhân quét dọn lối đi, làm sạch các ghế xếp trên bãi biển và chung quanh hồ bơi. Ngoài ra, còn thấy năm, ba người lao công đang cào rong biển bị sóng đánh tấp vào bờ, gom chúng vào một chỗ chờ xe truck mang đi nơi khác. Người bạn cùng phòng tôi từng theo con gái làm việc ở El Salvador, Mỹ tây cơ, cho biết các công nhân người Mỹ lương thấp lắm. Chị đổi sẵn giấy \$1, đi ngang những người Mỹ cào rong, chị dúi vào tay họ mấy đồng, khiến họ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, rồi rít cảm ơn, xúc động hiện rõ trên nét mặt. Chị kể hồi mới qua Mỹ, còn nghèo, hề được tiền tip bất ngờ thì vui trong lòng...

Chúng tôi ăn sáng, ăn trưa ở buffet, nhưng ăn tối ở nhà hàng. Rượu và nước trái cây uống thỏa thích và miễn phí. Nước ngọt, những chai rượu nhỏ nhỏ được châm đầy tủ lạnh trong phòng mỗi ngày. Thế nhưng ở du thuyền, uống

rượu phải trả tiền. Nước lạnh trong phòng cũng tính tiền, \$2.50 cho chai/1 lít. Bahia Principe có khoảng 11 nhà hàng. Người đeo vòng tay (wrist band) màu đen thuộc privilege club, ăn nhà ở hàng khu vực nào cũng được. Những người khác thì ở khu vực nào chỉ được dùng bữa tại các nhà hàng trong khu vực đó thôi. Sau khi ăn tối, khách có thể xem trình diễn các môn nhào lộn, ảo thuật hay đi khiêu vũ, nghe nhạc...

Buổi trưa có màn cá dolphin biểu diễn, khéo léo, ngoạn mục, được người lớn và trẻ em yêu thích...

Akumal luxury resort đẹp, rộng, sang trọng và mắc nhất trong 3 khu vực, cách Tulum 5 cây số, phải đi bằng xe con thoi. Các lều ở bãi biển làm bằng lụa trắng thay vì nóc rơm như lều ở khu vực khác. Ghế xếp ở đây có gối tựa đầu. Bãi biển cát trắng mịn, ít sỏi đá. Hồ bơi cũng kiểu cọ, uốn lượn quanh co. Nhà hàng nơi này rất mỹ thuật, khách phải ăn mặc tử tế và trên 18 tuổi. Thức ăn ngon, trình bày đẹp mắt. Đội ngũ tiếp viên ân cần, lễ độ, tươi cười chiều ý thực khách từng chi tiết nhỏ, ví dụ ai không dùng rượu mà muốn nước trái cây, họ lập tức vui vẻ làm vừa lòng khách ngay.

Khách Bahia Principe có thể mua tua du ngoạn, thăm viếng các nơi, xem thú rừng, xem khỉ, tham quan các đền đài, di tích lịch sử, xem cá, xem thác nước, đi thuyền buồm, nhiều thú vui lắm... Nơi bán tua lúc nào cũng tấp nập, kẻ ra

người vào nhộn nhịp.

Xem Cá và Khu Vườn Nghệ Thuật: Art Garden

Các cháu rủ nhau lái xe đi xem cá màu cách Bahia Principe khoảng 40 phút. Đến nơi, xem cá cần mua vé: \$45 mỗi người; nếu chỉ xem vườn nghệ thuật: \$25. Ai muốn xem cá phải mặc áo phao, mang kính lặn nước và ống thở. Chừng như cô cậu nào cũng háng hái xem cá, chỉ còn lại một mình tôi trên bờ. Trên ghềnh đá có cái lều cao, một người trung niên mang áo phao chăm chú nhìn xuống đám đông thiên hạ đang lao nhao nằm sấp trên mặt nước, mê mải xem cá. Người lớn, trẻ em, ai cũng có vẻ thích thú xem cá, có lẽ cả tiếng đồng hồ hơn mới chịu lên bờ. Tôi thì đi loanh quanh ngắm các pho tượng người và thú màu đen, to gần bằng thật, với nhiều hình thù, dáng dấp khác nhau đặt rải rác trong công viên gần đấy. Mỗi tượng đều có tên riêng, chiếm những vị trí hình tròn đặc biệt trong khuôn viên khu đất phẳng phiu hình vuông. Vườn có rất nhiều loại cây lớn nhỏ khác nhau. Những con kỳ nhông vừa to vừa bé, dạn dĩ, thấy người thì bò ra kiếm ăn. Vứt miếng bánh khô, chúng đón lấy trước khi bánh kịp rơi xuống đất. Sau màn xem cá, các cô cậu tắm nước ngọt, thay quần áo khô trước khi ra về.

Thưa quý độc giả đang đọc tôi, những ngày vui ở Cancun trôi qua rất mau. Nhờ có các cháu, tôi may mắn được đi xem các bãi biển khác nhau ở những địa danh xa xôi. Nếu không, tôi chỉ biết một bãi biển gần nhà mà thôi! Mỗi nơi, quang cảnh và thiên nhiên riêng một cách, tuy nơi nào cũng cát trắng nhưng có nơi bãi biển ít sỏi đá, rong rêu hơn. Chúng tôi dùng cơm tối mỗi ngày với thực đơn đa dạng tại các nhà hàng khác nhau, thường thức món ăn Mỹ, Trung Hoa, Nhật... Có khi trẻ con được đi chung, có khi chúng phải tách ra, đi riêng, vì chưa đủ 18 tuổi để vào nhà hàng có bán rượu.

Lần đi chơi này, tôi chẳng tốn kém gì, kể cả tiền tip cho hầu bàn, tài xế xe con thôi, tranh với các cháu cũng không cô cậu nào chịu nhường. Hành lý cũng các cô cậu mang vác giùm, tôi chỉ có cái túi xách nhỏ nhẹ nhàng và chỉ cần đi đứng cẩn thận. Xin cảm ơn Vân, Hương, Andy, Mai, anh chị Hiệp cùng tất cả các cháu trong chuyến du ngoạn Cancun, tuy ngắn ngày mà vui.

Thưa quý vị, tôi ghi lại chuyến đi dù không đầy đủ, mong chia sẻ với quý vị chưa hay sắp đi Cancun, chút ít khái niệm thô sơ về nơi này. Kinh nghiệm của riêng tôi ở tuổi xế chiều cho thấy quý vị cao niên nếu vẫn còn thích du lịch, nên nhờ con cháu nghiên cứu, hoạch định chương trình và theo họ. Như thế, cuộc du ngoạn của quý vị sẽ thú vị hơn, an toàn hơn, tiết kiệm vừa thời giờ vừa ngân quỹ. Xin cảm ơn nhà trường Hoa Kỳ đã đào tạo trẻ em Việt Nam thành những thanh thiếu niên khỏe mạnh, có tinh thần trách nhiệm, năng nổ, hoạt bát, dễ hòa đồng và dễ yêu. Xin kính chúc đồng hương trong và ngoài nước có cơ hội thăm viếng đó đây, luôn khỏe mạnh, an vui, hạnh phúc.

Virginia, hè 2019
Ngọc Hạnh